Církev československá husitská Kladno

NA HORU

3

2017

Milí bratři a sestry, prázdniny už jsou na dohled, s nimi i čas dovolených. Bude sice méně společných setkání ve sboru, ale můžeme se těšit na společný prožitek vzájemnosti při sborové dovolené. Jen nezapomínejme při svém volnu na základní vztahy, o kterých nám poslal své zamyšlení bratr David Danielčák.

O dvou základních vztazích

Jdeme životem, rodíme se, žijeme, umíráme. Všechno to tak utíká. Jsme jako vánek, který zavane a pak náhle ustane (srov. Jk 4, 14). Než se na světě trochu rozkoukáme, už z něj odcházíme. Co je tedy smyslem života, smyslem našeho bytí tady na Zemi, uprostřed nekonečného vesmíru? Proč existujeme, proč jsme tady, když všichni nakonec stejně zemřeme? Když je všechno samá pomíjivost? (Kaz 1, 2)

Bible začíná tím, že Bůh stvořil svět a vše, co je v něm (Gn 1). Také člověka. Stvořil jej, aby byl Jeho obrazem (Gn 1, 26). A stvořil ženu, aby nebyl sám a aby měl pomoc sobě rovnou (Gn 2, 18) – jako muže a ženu je stvořil (Gn 1, 27). Někde jsem slyšel, že Bible vlastně začíná svatbou – Adam dostal od Hospodina Evu (Gn 2, 24). Žena je tedy darem Božím – není to úžasné? ☺ Byla mu stvořena z jeho žebra (Gn 2, 22) – žebro je nad srdcem – žena je tedy muži stvořena z té části těla, která je nejblíže jeho srdci. Je tedy doslova jeho „srdeční záležitostí“. Stvořením člověka tedy Bůh vytvořil vztahy – vztah člověka k Bohu, vztah člověka k člověku. Dva nejtěsnější možné vztahy Hospodin Bůh na počátku stvořil. **Tyto dva vztahy jsou základem lidského bytí, jeho prvotním a nejhlubším možným smyslem.** Opomíjet je zákonitě znamená, že něco nebude fungovat tak, jak má, jak bylo od počátku zamýšleno. A nestačí mít jen jeden z těchto vztahů – nemít jeden z nich znamená nemít ani ten druhý. Kdo nemiluje člověka, nemůže milovat Boha (1J 4, 20–21). A kdo nemiluje Boha, nemůže milovat člověka. Dva základní nerozlučitelné vztahy. Jeden bez druhého nemůže být. Bible končí rovněž svatbou – svatbou Boha v Kristu se svojí nevěstou – Církví (Zj 19, 7–9). Celá Bible mezi těmito dvěma svatbami je vlastně příběhem ztracené nevěsty, která na samém počátku manželství opustila svého manžela, byla mu nesčetněkrát nevěrná, zatímco on ji stále hledal, volal ji, aby se k němu vrátila, protože ji miluje. Protože nemůže jinak – ženich té nevěsty je láska (1J 4, 8). Hledá, volá svoji ženu, aby se vrátila, touží po tom nerozlučitelném vztahu, ke kterému byla nevěsta stvořena. Vždyť nevěsta je jeho nejtěsnější možnou součástí. Co by si sama počala bez svého ženicha? Pro člověka je taková láska nepochopitelná – kdyby byla nějaká žena svému manželovi tolikrát a tak dlouho nevěrná, tolikrát smilnila, ještě se svému muži vysmívala a tupila jej… Který muž by to vydržel? A co my – kolikrát jsme byli svému Bohu nevěrní s modlami tohoto světa? S našimi ambicemi, úspěchy, kariérou, penězi, tělesnými žádostmi, představami o životě – bez ohledu na Boha a bližní? Kolikrát jsme si šli vlastní cestou, opustili milujícího ženicha – našeho Boha?

Člověku bylo na počátku svěřeno do péče Boží stvoření – životní prostředí (Gn 1, 28), do kterého jej postavil. Aby mu sloužilo, ale také aby ho chránil, v citlivé rovnováze. Tři velmi důležité vztahy byly na počátku stvořeny – vztah člověka k Bohu, vztah člověka k člověku, vztah člověka k svěřenému stvoření Božímu. Bůh uvedl člověka do světa, který mu svěřil, ve kterém ho však nenechal osamoceného a bez pomoci. Pak se stalo něco strašného – prvotní hřích (Gn 3). Člověk poprvé zhřešil, přestoupil jediné přikázání (Gn 2, 17). Pojedl ze stromu poznání dobrého a zlého. Podlehl pokušiteli. Strom sliboval vševědoucnost – člověk se chtěl vyrovnat Bohu. Prvním hříchem byl asi ten nejhorší hřích – pýcha – jsem ti roven, Stvořiteli. Přitom člověk je jen prach (Gn 2, 7; 3, 19). A od té doby je nevěsta svému ženichu nevěrná. Člověk zrazuje, zraňuje svého Stvořitele. A nemůže si sám pomoci. Později je mu dán Zákon, který však žádný člověk nedokáže naplnit – natolik ho hřích zotročil! Stačí jedinkrát přestoupit jediné přikázání tohoto Zákona a je ztracen. Neobstojí před Bohem. Starozákonní oběti měly za účel pravidelně očišťovat vinu hříšného lidu. Stále dokola. Ale žádná oběť nemohla člověka dokonale a trvale očistit. Člověk hřešil dál a dál. Stvořitel – Hospodin Bůh – je svatý a dokonalý, nesnese ve své přítomnosti nic zlého, nečistého. Člověk je ve svých hříších vzdálen Bohu, jeden z dvou základních vztahů je narušen, to znamená, že i ten druhý. Kdo tedy může být spasen? Jaký smysl má takový život? Jenže Hospodin Bůh je také láska (1J 4, 8). Je dokonale spravedlivý, ale také nesmírně milosrdný, tolik, že to nedokážeme pochopit, rozumem uchopit. Tak milosrdný, že tomu můžeme „jen“ věřit. A Bůh to ví, proto po nás ani víc nechce (J 6, 29). Před příchodem Krista posílal Bůh ke svému ztracenému lidu – tehdy vyvolenému lidu Izraele – proroky. Kolik jich bylo! Jenže člověka tvrdé šíje nepoučí nic – ani naplněná proroctví – třeba babylonské zajetí… Bůh se rozhodl k radikálnímu kroku. Nemůže jinak, tolik miluje člověka. Rozhodl obětovat sám sebe…

Bůh přišel na svět v lidském těle (J 1, 14; 1 Tim 3, 16). Jako malé bezbranné dítě. Kdesi na okraji. Nenarodil se do žádné V. I. P. rodiny. Dnes by Marii nejspíš doporučili potrat – vždyť nic nemáte, jaký byste připravili život tomu dítěti… Bůh, kterého nemůžeme vidět, přišel na svět, stal se jedním z nás. Aby nám ukázal, jaký je náš Bůh (J 1, 18). Celým svým životem. Byl plně člověkem a Bohem, neoddělitelně. Prožíval stejná trápení, stejné problémy. Byl zkrátka s námi – Immanuel – Bůh s námi. V něčem se však od nás lišil: On – jako jediný – nikdy nezhřešil (Lk 23, 4; 23, 41). Měl totiž jako jediný člověk dokonalý vztah k Hospodinu, svému nebeskému Otci. Byl s Ním v dokonalé jednotě (J 10, 30). Ne, že by nebyl pokoušen. Byl – a jak zákeřně (Mt 4; Lk 4; Mk 1, 12). Evangelisté nám sdělují, že Ježíš byl pokoušen ďáblem bezprostředně po svém křtu. Tím nám naznačují, co i nás čeká už záhy po našem obrácení a křtu… Ale Ježíš si byl vědom, kým je – Božím Synem – Synem svého milujícího Otce. A měl s Ním ten nejhlubší možný vztah plný důvěry. I když Mu Jeho úkol přinášel nesmírná utrpení, přece se rozhodl naplnit vůli svého Otce. Miloval Boha, miloval lidi – tím nám dal příklad, jak to má být (J 13, 15). Jak jedině to může fungovat. Tak, jak to bylo zamýšleno, než se člověk před Bohem ukryl a nadále hřešil. Ježíš nám dal – vlastně připomenul, protože už byla ve Staré Smlouvě – dvě nejdůležitější přikázání – tzv. dvojpřikázání lásky (Mt 22, 37–39).

Z lásky Bůh obětoval sebe sama. A udělal to na lidském těle, které je hříšné – v člověku Ježíši Kristu (Ř 8, 3; 2K 5, 21). Zákon byl naplněn. Smrt byla poražena (1K 15, 54–57). *Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný* (J 3, 16). Dokonalou, navždy platnou oběť – jedinou, která byla schopna zachránit člověka – učinil Bůh v Kristu na kříži. Chrámová opona se roztrhla vpůli – můžeme nyní s důvěrou přistupovat k Bohu (Lk 23, 45; Žd 10, 18–20). Dokonáno jest (J 19, 30). Nic víc už není třeba udělat, vše, co bylo třeba, učinil Bůh v Kristu. A neskončilo to potupnou smrtí Syna! Třetího dne vstal z mrtvých, Bůh Otec se k Jeho dokonalé oběti přiznal (J 20). Vírou v Něj se stáváme dětmi Božími (J 1, 12). Vírou v Jeho jméno – a jméno Ježíš znamená: Bůh je záchrana – jsme uvedeni do stejného postavení jako On, Ježíš Kristus – jsme synové a dcery živého Boha Otce. Bůh zachrání. Spolu s Ním – naším bratrem, Pánem a Vykupitelem Ježíšem Kristem – jsme uvedeni do nádherného vztahu s naším Otcem. Už nemusíme hřešit, hřích nad námi ztratil svou moc, zemřeli jsme hříchu (Ř 6). A i když naše těla jsou smrtelná, budeme vzkříšeni spolu s Kristem, který vstal jako první. Smrt ztratila svou moc. Bůh vše udělal, víc není třeba. Naše zásluhy nic neznamenají, pokud si myslíme, že ano, tupíme Kristovu oběť (Gal 2, 16–21). Kdyby něco znamenaly, k čemu by byla oběť nejvyšší? Je snad možné zasloužit si milost? (Ř 3, 20–28) Kdybychom se zásluhami pro druhé rozkrájeli, nebude to nikdy stačit – víra je ten klíč. To dokonalé výkupné dílo dokonal na kříži náš Pán a Král Ježíš Kristus. Nelze a není třeba k němu něco přidat. Z našich zásluh a dobrých skutků se stalo „pouze“ ovoce víry. Ale velmi důležité – neznamená to, že můžeme dál hřešit a že dobré skutky nejsou třeba – jsou velmi potřeba! Na tomto ovoci je poznat, zda věříme, zda žijeme život z Boha. Je velmi důležité nést ovoce – každý dobrý strom přece nese dobré ovoce (Mat 7, 17). Ale to samotné ovoce nás nespasí! Víra a skutky patří k sobě (Jk 2, 17–18). Jsme spaseni pouhou milostí (Ef 2, 8–9). Sola gratia. Ovocem naší víry jsou pak právě dobré skutky, které nám však připravil Bůh (Ef 2, 10). Jsme spaseni Boží láskou, která vydala svého Syna na dřevo kříže. Za Tebe, za mne. Bůh nám zdarma nabízí spásu – stačí věřit ve výkupné dílo Ježíše Krista. Tu nepředstavitelnou cenu zaplatil On sám na kříži – pro Něj to zdarma nebylo. Jsme zachráněni a uvedeni do původního smyslu Božího stvořitelského záměru – můžeme mít hříchem nenarušený vztah s Bohem i vztahy s lidmi. Kruh se uzavřel, není potřeba víc dodat. Bůh udělal tečku, není třeba říct víc. Bůh promluvil ve svém Synu (Žd 1, 1–2). Přijde ti, že mlčí? Vždyť vše řekl ve svém Synu!

Někdy slýchávám, že věřit v Boha/Bohu je nesmysl – jak může existovat Bůh, když Ho nikdo nikdy neviděl a nevidí? Lidé, kteří tyto otázky kladou, patrně nikdy nečetli Bibli. Kde je v Bibli napsáno, že je Bůh viditelný? Naopak, je tam psáno, že Ho nemůžeme vidět (Ex 33, 18–23). Je totiž natolik svatý, že pohled na Něj bychom nesnesli – zemřeli bychom (srov. Iz 6, 5). Hospodin mluvil s Mojžíšem tváří v tvář (Ex 33, 11), přesto Jeho tvář nespatřil (Ex 33, 20). Zvláštní? Když sestoupil z hory Sinaj, kůže na tváři mu zářila (Ex 34, 29–35). Jaké světlo to muselo být… Mojžíš si pak dával na tvář závoj. Tak mu tvář od svatého Boha zářila.

Víra není přesvědčení – pouhé přesvědčení o tom, že existuje Bůh. Tomu ostatně věří i démoni (Jk 2, 19). Ano, bez víry není možné se zalíbit Bohu (Žd 11, 6). Ale víra je především vztah – vztah člověka k živému Bohu skrze Ježíše Krista – vztah důvěry, spolehnutí se a jistoty (Žd 11, 1). Není to poznání (pozor na gnózi!) – nyní můžeme poznat pouze částečně (1K 8, 1–3; 13, 9–12). Žijeme z víry, ne z toho, co vidíme (2K 5, 7). Víra ve viditelné by ztratila smysl (Ř 8, 24–25). Víra je vztah důvěry, víra je zkušenost s Bohem, který jedná.

Jsme tedy zachráněni milostí, věříme Bohu – nesme ovoce víry! Ale jsme přece ještě v našich hříšných tělech, ve světě ovládaném tím Zlým. Můžeme padnout – a často také padáme, hřešíme. Neztrácejme však naději! Neztrácejme víru! Naše spása je pevně, nezrušitelně zakotvena v Kristu – naše záchrana je provždy platná, přestože padáme. Zvedněme se, doznávejme své hříchy Bohu, obnovujme se (1J 1, 9). Nic není ztraceno, i když nám satan často rád

našeptává opak! Chce nás zbavit naší spásy, oklamat nás, svést z cesty. Není však hřích, který by nemohl být odpuštěn! (Mt 12, 31) Upřeme svůj pohled na Krista, běžme svůj závod (Žd 12, 1–2). Držme se pevně našeho Boha skrze Krista, našeho Pána!
Pane náš, děkujeme ti za spásu, která k nám přišla ve tvém Synu, Ježíši Kristu. Prosíme, uč nás svým svatým Duchem ti plně důvěřovat, nedopusť, abychom se od tebe vzdálili a zase si žili podle svého, v hříchu. Tobě patří veškerá čest i sláva na věky věků. Chvála tobě, Pane! Amen.

David Danielčák

Ze života sboru

V minulém povídání o životě sboru jsme skončili koncem března přivítáním bratra Davida Danielčáka za člena sboru a výročním shromážděním. V dubnu pak byl opět bohatý program a především oslava vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista.

Svatý týden začal 9. dubna Květnou nedělí, kdy si děti na skupince připomněly velikonoční události

a zároveň oslavily i narozeniny Mariánka a Vítečka.

Na Zelený čtvrtek jsme se shromáždili v Komenského síni kolem stolu a připomněli si poslední večeři Pána Ježíše s učedníky a ustanovení, abychom to činili na Jeho památku.

Na Velký pátek jsme v kruhu před oltářem četli pašije, po ztišení a požehnání jsme nechali působit skladbu Stabat mater G. B. Pergolesiho.

Bohoslužba na Boží hod se nesla nejen v radosti velikonoční, ale také v radosti z oslavenců, kteří se narodili v dubnu.

Mezi nimi jsme zvlášť děkovali za život sestry Evy Bodlákové, obětavé Boží služebnice, dlouholeté členky rady starších, která se ve zdraví dožila požehnaných 60 let.

Ve středu 19. dubna se sešla dívčí skupinka pod vedením sestry Dany. Dívky se na skupince sdílely, potom se s velkým zaujetím učily háčkovat.

V sobotu 22. dubna se konal koncert sefardských písní u příležitosti 75. výročí transportu židovských obyvatel z Kladna. Na úvod tuto skutečnost připomněl bratr farář Osweto a přivítal paní Janu Lewitovou, která svým zpěvem a hrou na hudební nástroje přispěla k uctění jejich památky. Děkujeme všem účastníkům za vytvoření milé atmosféry a věříme, že koncert všechny potěšil.

V neděli 7. května se opět konala dětská bohoslužba. Vedl ji bratr farář Phanuel Osweto, kázáním posloužila sestra Pavla Vlková. Čtení biblických textů a blahoslavenství bylo svěřeno dětem, které se toho odpovědně zhostily.

Při bohoslužbě 14. května jsme oslavili svátek matek. Bratr farář poděkoval maminkám i babičkám

(maminkám maminek a tatínků) a děti jim rozdaly karafiátky.

Odpoledne se potom sešly manželské páry ze sboru ke sdílení na zahradě rodiny Lukavských, o děti zatím na zahradě starších Lukavských pečovaly babičky. A děti si toto odpoledne pěkně užily jak na zahradě, tak i na procházce, libovaly si i babičky. A pokud jsme slyšeli, užili si to i rodiče ☺.

V sobotu 20. května byl opět klukovský výlet. Kluci s tatínky autobusem a pak pěšky dorazili na Vysoký vrch a pak strávili odpoledne na chatě sestry Evy – při ohníčku a fotbalu.

Bohoslužba 21. května byla spojená s návštěvou sestry vikářky. Bohoslužbu sloužili společně bratr farář Phanuel Osweto a sestra vikářka Jarmila Kučerová, která posloužila i kázáním. Potom poděkovala sestře Vilmě Pokorné za službu církvi – 15 let jako

„dobrovolník“ a dalších 15 let jako pastorační asistentka.

Požehnání dostali všichni narození v květnu, bratr Zdeněk Škrlant ještě zvlášť blahopřání k 65. narozeninám.

V pondělí 22. června se opět sešla na svém pravidelném setkání mužská skupinka.

Celodenní sborové soustředění se tentokrát konalo v sobotu 27. května v Peruci, kam jsme dojeli auty. Sešli jsme se na faře ke sdílení, modlitbám a chválám.

Následovaly hry, návštěva oveček a koz, opékání buřtů i diskuze k tématům na sborovou dovolenou. Odpoledne jsme se šli projít do okolí ke Krásné vyhlídce a Oldřichovu dubu. Na závěr jsme se účastnili večera chval, při kterém kázáním posloužil bratr Ivo Šimůnek.

Noc kostelů v pátek 9. června zahájil bratr Miloš Feller přečtením pozdravu bratra patriarchy Tomáše Butty k této noci. V pořadu o židovských svátcích sestra Jarmila Chytilová přiblížila jejich biblický základ a ke každému svátku zazněla píseň i hudební doprovod, který připravili členové sboru pod vedením sestry Pavly Vlkové.

Také pěvecký workshop probíhal pod vedením sestry

Pavly. Zpívali jsme židovské písně, zpěvy z Taizé, husitské písně z Jistebnického kancionálu. Písně z Taizé s námi zpíval i krajský zastupitel pan Dan Jiránek.

V sobotu 10. června pak přijali svátost manželství Marcela Bártová a Jiří Halámek, oddával je bratr farář Stanislav Jurek. Jeho promluvu přinášíme v samostatném příspěvku. Srdečně blahopřejeme!

Vodácký víkend ve dnech 16.–18. června se nesl ve znamení značného ochlazení, ale sluníčko mělo stejně velkou sílu, Berounka byla přívětivá a, jak píše bratr Miloš Feller, Pán Ježíš byl s nimi ☺.

Zbývá ještě dodat, že jsme měli několik marodů, které jsme doprovázeli modlitbami. Sestra Vilma podstoupila těžkou operaci, po níž se ale dobře zotavuje. Také bratr farář Phanuel Osweto pobyl v nemocnici, prosila jsem ho, aby nám o tom napsal.

Jarmila Chytilová

Promluva na svatbě Marcely a Jiřího

Milí přátelé, Marcelo a Jiří,
je mi radostí posloužit vám svátostí manželství. Znám vás a plně důvěřuji v upřímnost a čestnost vašich úmyslů a předsevzetí. Vaše charaktery byly ostatně důkladně prověřeny v průběhu deseti let vašeho

společného života, kdy jste společně ve vzájemné podpoře překonávali nemalé obtíže při své prospěšnosti jiným a měli značné starosti hmotného rázu. Osvědčili jste se ve všech situacích obdivuhodně a víte, s kým nyní vstupujete do manželství, jež bude posvěceno svátostným obřadem. Oba svědčíte, že v průběhu času a života poznáváte Boží milost. Ta vás

obdarovává darem, kterým jste vy sami jeden pro druhého. A tak se navzájem přijímáte.
Jiří v zaměstnání osvědčuje svědomitost, takže ani při rozsáhlém propouštění zaměstnanců nebyl ohrožen. I Marcela oceňuje Jiřího spolehlivost a vděčí mu za stálou oporu, kterou potřebuje také proto, že volí mimořádně náročný způsob života. Postupuje hodnostně ve svém náročném i nebezpečném povolání. Uvěření v Boha ji vedlo k důkladnému teologickému studiu, které ukončila jako magistra teologie, a ujala se v kladenském sboru (Církve čs. husitské) vedení biblických hodin. Ohlasem byl zájem a obdiv posluchačů. A zatímco o titul doktora teologie někteří usilují léta, než jsme se nadáli, máme mezi sebou doktorku.
Marcela je zkrátka rozhodná a cílevědomá. Manželé se výborně doplňují a jejich manželství směřuje k dokonalosti, protože naplňuje radu apoštola Pavla z dopisu Koloským: *„Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti“* (Ko 3, 14) Samozřejmě, že apoštol má na mysli sebeobětavou lásku přijatou od Pána Ježíše Krista, který zve: *„Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží."* (Mt 11, 28–30)
Odpočinutí duším dává už vědomí smysluplnosti křesťanského života pod Božím požehnáním.

Stanislav Jurek, promluva na svatbě 10. června 2017

Kristus vprostřed nás (a to i na vodě)

Text epištolního čtení na neděli 18. června (Ř 5, 1–8) jako by předjímal situaci, již si vybrala část vodáckých nadšenců, když se rozhodla sjet Berounku od Skryjí do Račic. A o čem texty hovořily? O utrpení, vytrvalosti, osvědčenosti a naději. Lze tušit, že účastníci akce si na svém těle vyzkoušeli již uvedené nástroje Boží péče a duchovního cvičení. Uvědomíme si to o to výrazněji, když uvedeme, že již zmíněného sjezdu řeky se zúčastnilo třináct dospělých a „pouze“ osmnáct dětí. Ano, situace na bojišti se měnila každým okamžikem.

Zajímavost a dosah akce však zásadně přesahovaly pouhý regionální význam. Nejenže se zde spojily části dvou společenství naší církve (Kladno a Roztoky) a přibyli i kamarádi „zvenčí“, avšak zcela zásadní dopad byl v tom, že jsme zasáhli do vývoje počasí v rozsáhlejší oblasti západní části středních Čech, kde podle dlouhodobé předpovědi měla být sobota v takovém rázu, že by psa nevyhnal, a naopak na neděli se do této oblasti měla přemístit Sevilla, která je nazývána rožněm Evropy. Nic takového se však nestalo!
Naděje, jež byla výše zmíněna jako výsledek duchovní cesty požehnané Duchem svatým, totiž neuhasla a duchovní setkání ji jistě ještě posílilo, takže počasí, jak jsme ostatně zvyklí, zase muselo ustoupit. Jak se s tím vyrovnali místní meteorologové, nám není známo ☺.

Bylo to zkrátka požehnané vstřícnou a přátelskou atmosférou, ochotou pomoci, podělit se – především o suché šatstvo, když se vlastního suchého již nedostávalo – tu a tam i komickými situacemi, ale hlavně také potvrzením, že když se nejméně dva sejdou s láskou k Ježíši Kristu, tak On určitě uprostřed nechybí. A to bylo fajn.

Miloš Feller

Naděje i v nemoci

Když jsme nemocní, je naše přání jen jedno – abychom byli opět zdraví. Nedávno jsem skončil v nemocnici s problémem, který mi na začátku nepřišel až tak vážný. S postupem času se ale ukázalo, že jsem opravdu potřeboval pomoc, protože bolesti, které jsem měl, byly už nesnesitelné. Nebylo to a stále to není lehké, ale mohu vyznávat, že vždycky žiji s vnitřním pokojem, který má svůj původ v Bohu a není závislý na vnějších okolnostech. Přitom jedna z věcí, kterou jsem se během nemoci naučil, byla, že Pán Bůh je s námi vždycky – ať jsme zdraví, nebo nemocní; nepřestává být Bohem pro nás, kteří jsme nazváni Jeho dětmi.
S ohledem na tuto nemoc se však náš sbor musel přizpůsobit mé nepřítomnosti. Jsem velmi vděčný za to, že se našli ti, kteří mě i v této chvíli velmi dobře zastoupili a sloužili. Bůh nás vždycky volá, abychom byli připraveni k práci na Jeho vinici. Každý z nás má určitý úkol ve sboru a jsem rád, že jste v mé nepřítomnosti sloužili dle potřeby.
Bůh vám všem žehnej a díky za vaše modlitby, které mě každý den posilují. Moje modlitby jsou s vámi a zvlášť v této chvíli s našimi, kteří jsou v nemocnici. S bratrem Jiřím Tučanem, který byl hned po mém propuštění také hospitalizován, se sestrou Růženkou, která je v nemocnici kvůli oční operaci, a se sestrou Martinou Škutovou, která v těchto dnech čeká svého prvního potomka.

Phanuel Osweto, farář

Pozn. red.: V době závěrky tohoto vydání byla již sestra Růženka po úspěšné operaci v domácím ošetřování, sestře Martině se narodila dcera Mariana, jen bratr Jiří ještě zůstává v nemocnici.

Jak ses narodila

Milá Mariano,

moc jsme se na tebe všichni těšili. Když tvoje maminka oznámila, že bude mít mimino, měli jsme radost – my všichni doma i ve sboru, církevní rodině. A tak jsi měla už od doby, kdy jsi byla u mámy v bříšku, rodinu velmi širokou (ve sboru máme totiž všichni jednoho Otce, a tím je Bůh). Byli jsme zvědaví, jaký ten nový sourozenec bude. Modlili jsme se za něj, aby byl zdravý, aby se narodil, kdy má, a vůbec aby bylo vše bez problémů. Pak už jsme od tvé mámy věděli, že jsi holka. Viděli jsme, jak si děláš stále více nároků na prostor v mámině těle, viděli jsme, jak se tam chruješ, a někdy tě i pohladili. Když už byl podle lékařů správný čas, abys opustila svůj úkryt a začala dýchat sama za sebe, čekali jsme spolu s maminkou Martinou, až se uráčíš vylézt. Ale moc se ti nechtělo, otálela jsi celých deset dnů. A tak mamču vzali do nemocnice, aby ji i tebe měli pod kontrolou. Ale protože víme, že pod dokonalou kontrolou může mít věci jen Bůh, a protože už mamince lékaři řekli, že jsi veliká a že možná bude nutné, aby ses narodila císařským řezem, napsala jsem sms zprávy s prosbou o přímluvy a rozeslala, komu se mi v tom stavu očekávání podařilo (mimo jiné omylem i našemu sousedovi, který nám spravoval elektřinu ☺).

No, a pak se spustil modlitební déšť. Někteří mi odpovídali, že na vás s maminkou myslí už od předchozího dne, jiní přerušili to, co právě dělali, a začali se modlit. Za všechny sms zprávy na ukázku tyhle (v původním znění):

Ivana Doubravová (sms úderná): Ok. Jdu na to. Ivana
Stáňa Seifertová (sms prorocká): Pavlí díky, modlím se, vše bude dobré. Stá
Jarmila Chytilová (sms celodenní): Myslím na ni už od rána dik za zprávu že už je to tady Jarmila
Eva Bodláková (sms dvoudenní): Urcite, myslim na ne od včerejška.
Fellerovi (sms vytrvalá):
14:25 Jsme s vami. At Pan zehna. HM
19: 22 Tak jak? Stále se modlim. H

No, my už jsme jen čekali na zprávu od maminky a tatínka a taky se modlili. Věděli jsme, že nic jiného teď dělat nemůžeme. Hance Fellerové jsem odpovídala podle předpovědi lékařů: že to vypadá nejdřív na desátou hodinu večerní... Takže jsem byla překvapená a radostí jsem křičela na celý dům, když jsem od tvého skvělého táty, který byl celou dobu s maminkou a podporoval ji, jak mohl, dostala v 19:31 tuhle sms:

Dnes v 18:38 se nám narodila dcera Mariana s váhou přes 4,5 kg a 54 cm. Další info později. Jsme všichni v pořádku. Škutovi.

No a v té radosti ze mě vypadl tenhle limerik:

Na svatého Jána
Hospodinem dána
s nadlimitní hmotností
s požehnání hojností
vnučka Mariana.

A tak tě vnímám. Jako dar a požehnání od Boha Otce. Ať ti žehná a chrání tě.

Tvoje
sestra babička

Děkujeme všem za jejich modlitby!

Pavla Vlková

Síla slov

Na poslední schůzce pondělní ženské skupinky jsme dokončily úvahy nad krocením jazyka zamyšlením nad mlčícím jazykem. *Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas…, čas mlčet i čas mluvit.* Kz 3, 1.7 Kéž bychom se vždy nechaly vést Duchem svatým, abychom věděly, jak ke komu promluvit, a rozpoznaly čas, kdy mluvit, a kdy mlčet. Knížka Deborah Smith Peguesové Jak zkrotit svůj jazyk, nad kterou jsme se celý rok zamýšlely, pak v epilogu uvádí slova neznámého autora:

Síla slov
Lehkovážné slovo může zažehnout svár,
kruté slovo může zničit život.
Trpké slovo může vyvolat nenávist,
surové slovo může udeřit a zabít.
Vlídným slovem lze vyrovnat cestu,
radostným slovem lze rozzářit den.
Vhodným slovem lze snížit stres,
milujícím slovem lze žehnat a uzdravit.

Hledejme tedy vhodná slova, milujme a žehnejme!

Těším se, že po prázdninách se opět sejdeme nad Biblí a že naše řady doplní další sestry babičky.

Jarmila Chytilová

Poděkování a zpráva o konání SDM

Milí bratři a sestry, s potěšením Vám sdělujeme, že ve stanoveném termínu jsme obdržely zprávy o konání bohoslužeb Světového dne modliteb na téma Filipíny 2017 z více než padesáti míst (farností, sborů, domovů důchodců i dalších míst) České republiky a s celkovou účastí cca 1250 osob, za které Vám chceme co nejsrdečněji poděkovat.

Již dnes víme, že ne všichni, kteří bohoslužby pořádali, stihli zprávy poslat v námi požadovaném termínu a dokonce, že se budou konat ještě další bohoslužby jak v měsíci květnu, tak dokonce i po čas letních prázdnin a některé výjimečně i na podzim.

Pro úplnost uvádíme, že lhůta pro Vaše zprávy je odvislá od termínu 1. května, do kterého my musíme poslat zprávu za Českou republiku na Světový výbor SDM v rozsahu cca 5 stran. Se zájmem jsme prošly všechny zprávy a důležité připomínky jsme do odeslané zprávy zapracovaly.

Máme velikou radost, že uspořádání bohoslužeb SDM jste se i letos ujali s nadšením a kreativitou. Jak jsme se dočetly, přizpůsobovali jste si průběh bohoslužeb dle svých potřeb a, jak věříme, tak s vedením Ducha Svatého. Mnozí z Vás použili původní písně, a pokud měli zdatného kytaristu, tak i s kytarovým doprovodem. Někteří zařadili písně z vlastních zdrojů v doprovodu různých hudebních nástrojů. Přizpůsobili jste si i liturgii, a co nám obzvlášť udělalo velikou radost, bylo zařazení spontánních modliteb do liturgie. Ty jsou jistě velice cenné před Boží tváří. Mnozí jste napsali, že jste zařadili různé dokumentární filmy či fotografie o Filipínách a uspořádali pohoštění. Některé sbory dokonce navštívily filipínské ženy, které žijí v naší zemi a chválily rýžové koláčky, které připravily české sestry.

Děkujeme také za fotografie, z kterých jsme některé vybraly a poslaly na Světový výbor SDM. Tento zpracuje zprávy z jednotlivých zemí a vyhotoví z nich roční bulletin, kde je vždy krátký článek a fotografie z každé zúčastněné země.

Další důležitou složkou bohoslužeb byla sbírka. Do dnešního dne se shromáždila částka cca 100 000 Kč, která je vůbec nejvyšší za 25 let činnosti SDM v České republice. Tuto částku jsme se rozhodly věnovat z 50 % organizaci Lékaři bez hranic a z 50 % Nadaci mezinárodní lékařské pomoci, která má svoje projekty i na Filipínách – jedná se o peníze na sirotčinec a projekt podporující děti a rodiny na Filipínách. Právní podklady pro věnování těchto peněz výšeuvedeným organizacím se v současnosti připravují. O naší činnosti a finančních pohybech je vedeno řádné účetnictví, které podléhá pravidelným revizím.

Ještě informace, která Vás možná zajímá: v příštím roce se budeme věnovat jihoamerické zemi Surinam, ve které m. j. zasela semínka víry i Jednota bratrská.

Touto cestou bychom Vám chtěly velice poděkovat za uspořádání bohoslužeb Světového dne modliteb Filipíny 2017 a Vaši práci s nimi spojenou, veškeré snažení a otevřené srdce pro tento druh služby. Vyřiďte prosím, naše srdečné pozdravy ve Vašich farnostech a sborech.

Ze srdce Vám přejeme vše dobré, zdraví, láskyplné vztahy a Boží požehnání, aby Vás Jeho láska obklopovala a Jeho přítomnost provázela. Kéž žijeme již Jeho život jen pro Jeho Slávu dle Ga 2, 20: *Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.*

Pán buď s Vámi. Za Světový den modliteb – český výbor *Lívia Slouková, jednatelka*

Společná sborová dovolená

proběhne ve dnech 5.–12. srpna 2017 poblíž Stráže nad Nežárkou ve Fähnrichově mlýně. Cena za ubytování s polopenzí činí 3 360 Kč (480 Kč na den); děti do 12 let zhruba 2 500 Kč. Odkaz zde: http://jizni-cechy-trebonsko.cz/index.php/cz-cz/

Témata:

1. **Zodpovědnost křesťana za svět** – Gn 1, 26–31
2. **Církev jako instituce a Církev Boží**
3. **Křesťan a zdraví**

Bližší informace **k prvnímu tématu**:

Zodpovědnost křesťanů za svět se projevuje ve dvou oblastech: v životním stylu a ve vztahu ke společnosti.

Dílčí témata:

• rovnost/nerovnost lidí a zemí (muži : ženy; rovnost v sociální oblasti, vzdělání a přístup k němu, podpora chudších států a oblastí,…);

• ekonomika, odpovědná výroba a spotřeba, udržitelný rozvoj, důstojná práce, fair trade

• politika, angažovanost (mír, spravedlnost, právní ochrana, informace, média, komunální politika);

• jakákoli další podtémata, která s výše jmenovanými souvisejí – jídlo, oblékání, bydlení, doprava, ekosystémy, energie, obnovitelné zdroje, voda, udržitelná města a obce, udržitelná zástavba krajiny, ochrana kulturního a přírodního dědictví,…

Zatím je domluven první večer: Zuzka Jurková – úvod; Petr Chytil – my, životní prostředí a jak si ho ničíme. Další příspěvky k tématu jsou v jednání, měly by zaplnit druhý a třetí večer, domluveno je téma oblékání (Alžběta Kubrová). Předpokládáme, že vstupy budou krátké a bude jich více. Téma zdraví připraví Václava Nová a Pavla Vlková. O úvod na druhé téma se ještě před uzávěrkou přihlásil Samuel Gallat.

Těšíme se na společné pobývání a vyprošujeme pro ně Boží požehnání.

Pravidelná setkání o prázdninách

neděle: 8:15 hod. modlitební skupina
9 hod. bohoslužba
středa: 16:45 hod. sdílení, modlitby, zamyšlení nad biblickým slovem

Otevřený kostel

je k dispozici každou středu od 15 do 16:30 hod.

Úřední hodiny

pro vyřízení potřebných záležitostí jsou ve čtvrtek od 9 do 11 hod. a ve středu od 15 do 16:30 hod.

Toto Nahoru, další zprávy, nedělní kázání, aktuality i fotografie naleznete na našem webu http://ccshkladno.unas.cz

Datum vydání: 30. června 2017
Red. rada: J. Chytilová, S. Jurek, P. Osweto, P. Vlková, M. Vlková
Neoznačené příspěvky připravila redakční rada.